

Слава Ісусу Христу!

Дорогий отче Ректоре, Дорогі викладачі, Улюблені в Христі брати і сестри, Дорогі браття семінаристи, випускники Дрогобицької духовної семінарії!

Наш Господь Ісус Христос у Євангелії закликає нас до вдячності Богові за отримані від Нього дари. Отож йдучи за заповіддю Христа, ми сьогодні зібрались довкола Євхаристійної трапези, щоб подякувати Творцеві за час навчання у духовній семінарії наших випускників. Цим нашим благодаренням Богові є літургійна молитва, від якої ми, славлячи Бога, освячуємось через прийняття Пречистих Його Тайн. Дякуючи Богові, ми пригадуємо також собі самим, що Він є джерелом благ у нашому житті. Людське життя складається з певних логічних етапів, серед яких навчання займає визначне місце. Це час, коли ми з особливими стараннями та допомогою досвідчених осіб здобуємо і розвиваємо у собі якості та навички, від яких у майбутньому залежатиме успішність нашого служіння іншим. Приготування до священства відбувається у духовній семінарії. Тут через участь в літургійній молитві та навчанні покликаний готується до гідного прийняття тайни священства. Нам добре відома притча Ісуса про покликаних на царський бенкет. У ній Господь зазначає, що не кожен покликаний до Царства Божого зможе увійти до нього. Слова, якими Христос завершує притчу: «Багато покликаних, але мало вибраних», - безпосередньо стосуються тих, хто готується до тайни священства. У таємничий спосіб та у сприятливий час кожного з вас Господь Своєю благодаттю покликав до навчання у семінарії. Цей поклик Божий – це дар Всевишнього даний у ваші руки. Через невтомну духовну працю покликаний засвідчує Богові перед обличчям Церкви, що він гідний отримати дар «вибраності» і почути голос народу Божого: «Аксіос» - «Достойний». Тому, дорогі семінаристи, бажаю звернути вашу увагу на те, що бути покликаним до священства ще не означає бути обраним до священства.

Добрий священник – це муж молитви, нею живиться його дух, вона пробуджує його до подвижництва. Перші паростки молитовного життя мають завиднітись у житті кандидата до священства ще до прийняття цього святого таїнства. Отож за напутнє батьківське слово прошу вас взяти слова апостола Павла, які він сказав своєму учневі Тимотею, «перш за все благаю вас чинити молитви» (1 Тим. 2, 1). Дотримуйтесь усталеного молитовного правила та беріть активну участь в церковному житті при своїй парафії. Люди завжди будуть потребувати Бога, навіть в епоху, коли у світі панує технологія і глобалізація: Бога, Який відкрив Себе нам в Ісусі Христі і єднає нас у Вселенській Церкві, щоб ми з Ним і через Нього навчались правдивого життя, щоб ми зберігали й утілювали критерії справжньої людяності. Коли людина більше не відчуває Бога, життя стає пустим, все стає недостатнім. Людина тоді починає шукати порятунку в алкоголізмі або насильстві, і ця небезпека все більше загрожує сьогоднішній молоді. Бог живе. Він створив кожного з нас і тому знає всіх нас. Він настільки великий, що в Нього вистачає часу на наші маленькі справи: «А вам ж все волосся на голові пораховано» (Мт 10, 30). Бог живе й потребує людей, які будуть жити для Нього й будуть нести Його іншим. Святий Єфрем Сирієць, оспівуючи велич священства, вказує на чесноти, якими має бути увінчаний той, хто готується до цього таїнства: «Будь палким ревнителем як ціломудрений Йосиф, чистим як Ісус, гостинним як Авраам, відкритим до знедолених як Йов, сповненим любові як Давид, лагідним як Мойсей; заблуканому допоможи віднайти шлях, слабкого укріпи, впалого підійми, немічного захисти». Можливо, ці побажання святого Єфрема видадуться вам складними до здійснення. Дійсно, досягнути їх вдається не швидко. Про цей заклик святого вказує на керунок, в якому має рухатись духовна

внутрішня праця майбутнього священника. Змагаючи до цих чеснот, ви ставатимете «Христові за духом» (Рим. 8, 1).

Дорогі браття, сьогодні ви – випускники Дрогобицької духовної семінарії. Тут впродовж шести років ви пізнавали глибини Божої Премудрості. За ці роки навчання вона стала для вас *alma mater* – матір'ю-вихователькою. Ви, ж як добрі її сини, завжди у молитві та з пошаною згадуйте про роки проведені у батьківському домі. Не забувайте своїх вчителів і наставників, які так багато зробили для того, щоб ви могли стати добрими і святими священниками та отримали все те, що є необхідне для успішного пастирського служіння. Завершення навчання у семінарії – це, з одного боку, свідчення певної зрілості того, хто готується до священства. Про це, зокрема, засвідчує диплом, який кожен з вас отримує. З іншого боку, відтепер та частина відповідальності за ваш духовний зріст у Христі, яка дотепер лежала на сумлінні ваших духовних наставників, передається вам. Отож закликаю вас з уважністю та з острахом Божим продовжувати готуватись до таїнства священства.

До вас, дорогі семінаристи випускники, Господь сьогодні звертається такими словами: „Підведіть очі ваші та погляньте на ниви, - вони вже для жнив доспіли. Уже і жнець бере свою нагороду, плоди збирає для життя вічного” (Ів. 4, 35-36). Цей заклик Господній спонукує з радістю прийняти на себе подвиг священства і продовжувати робити все можливе, щоб воно стало угодним Богові та спасительним для людей. Не забувайте, що пастирський хрест є надзвичайно важкий і нести його потрібно до кінця. Наставляючи пресвітерів в Церквах Іконії й Антіохії, апостол Павло повчав: „Через багато страждань нам треба ввійти в Царство Боже” (Ді. 14, 22). Ці слова є підтвердженням того, що священство – це неустанна, цілопальна жертва. Світ потребує добрих священників, пастирів – сьогодні, завтра і завжди, до кінця віків. Тож благодать Господа нашого Ісуса Христа і любов Бога Отця і Причастя Святого Духа нехай буде з усіма вами! Амінь.